

Afventer forsiden

Anne Sofie Kragh
Det første år
280 sider
Politikens Forlag

Man kan undre sig lidt over titlen på bogen **om** Mette Frederiksen. Det kalder vi den med rette. For den handler om hende og ikke udelukkende om hendes første år. De første anmeldelser i dagspressen gik meget på spillet i de kritiske dage omkring nedlukningen i foråret 2020. Det er da også nok så spændende læsning om al den virak, hun lige pludselig befandt sig i

i
hendes første år.

Men bogen handler om så forfærdelig meget andet end det første år. Selv om det naturligvis fylder det meste.

Bogen er uhyre velskrevet, indlevende og i visse tilfælde så malende og autentisk, at man næsten føler, man står midt i begivenhedernes centrum.

Vi får en masse at vide om landets statsminister. Også af privat karakter.

For nogle er det måske ligegyldigheder, mens andre vil kokettere med, at de er da ligeglade, hvad de nok ikke er alligevel. For vi synes vel egentlig, det er interessant læsning at sammenstykke et billede af et menneske, der er nået helt til tops i dansk politik, og som med sin tro væbner, Barbara Bertelsen, uden al tvivl har sin store andel af æren for, at Danmark er kommet så relativt smertefrit gennem en corona-pandemien.

Vi får eksempelvis at vide, at når Mette Frederiksen lakerer negle, insisterer hun på, at de får tre lag. At hun godt kan ærgre sig over, hvilket tøj, hun har valgt til en bestemt dag. At hendes livvagter kalder hendes kat for en curling-cat efter, at de så hende redde den ned fra et træ. At hun på sit barndoms- og ungdomsværelse havde plakater hængende af Wham og Michael

Jackson, at hun var vild med Preben Elkjær, at yndlingslikket i ungdommen med broderen Per var små, kvadratiske karameller, og at de blev sorteret efter farve i Tupperware-bøtter.

At hendes politiske forbillede var socialdemokraten Peter Sabroe. Som langt senere inspirerede hende til at kalde sig børnenes statsminister og at give drengene fra Godhavn en undskyldning. Vi lærer, at farmand Frederiksen bildte Per og Mette ind, at familiens opvaskemaskine var gået i stykker for at kunne få noget kvalitetstid med dem; det var vigtigere at være fælles om en opvask, end at tingene blev puttet af vejen i en maskine.

Vi får også at vide, at det var tilstrømningen ved en begravelse efter terrorangrebet i København i 2015, der afgørende ændrede Mette Frederiksens holdning til udlændingepolitik, og som gjorde, at Socialdemokratiet begyndte at stemme med Venstre og Dansk Folkeparti i udlændingespørgsmål.

Vi læser også passager om dengang, Martin Rossen var noget mere forbeholden overfor Mette Frederiksen. Vi næsten ser for os, at Mette Frederiksen tager et bad, griber en badekåbe og gør klar til en telefonsamtale med præsident Trump, som det lykkes for hende at charmere, så hun i hans mund overnight så at sige bliver til en wonderful woman.

Og så er det naturligvis, at vi på rigtigt, rigtigt mange sider får et dybt og sobert indblik i landets førende maskinrum, da drastiske beslutninger skal tages efter, at coronaen har vist sit ansigt i Danmark.

Og ynder man at læse om tiden i maskinrummet med corona, så bør man bestemt gøre holdt ved denne bog. Ynder man at læse om lidt mere private ting om f.eks. Mette Frederiksen og også Esbjerg-pigen Barbara Bertelsen, der blev mobbet i skolen, men siden med en erhverspsykologs sanktion har fomået at stå op mod vinden og være stærk, så er der også fine karakterbeskrivelser at hælde.

Samlet er bogen på en vis måde en hyldest til to stærke kvinder, der er vokset op med både almindeligheder og småtragedier rundt omkring sig, men som nu er endt i Danmarks absolutte, politiske top.

En bog der behandler stoffet levende og vibrerende, og som også giver læseren et godt grin over beskrivelsen af Mette Frederiksen, der for 4-5 år siden på Grønland ville dele et æble med en høne og endte med at sidde fast i fårelort. . . .

Tøjet? Det blev spulet rent, mens hun havde det på.